

Sygn. akt I C 164/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Daria Ratymirska

Protokolant: p.o. prot. sąd. Barbara Podruczna

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2019 roku w Kłodzku

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) w K.

przeciwko H. S.

o zapłatę 200,41zł

I. zasądza od pozwanej H. S. na rzecz strony powodowej (...) w K. kwotę 169,28 zł (sto sześćdziesiąt dziewięć złotych 28/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 września 2018 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. zasądza od pozwanej H. S. na rzecz strony powodowej (...) w K. kwotę 116,45 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu.

(...)

UZASADNIENIE

(...) w K. wniósł pozew przeciwko H. S. o zapłatę kwoty 200, 41 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tj. 21.09.2018r., do dnia zapłaty. W uzasadnieniu podał, że w dniu 13.04.2018r. nabył od T. w W. wierzytelność przysługującą przeciwko pozwanej, z tytułu umowy kredytu z dnia 20.10.2015r. Wskazał datę wymagalności na dzień 13.12.2016r., tj. dzień skutecznego wypowiedzenia umowy. Na kwotę dochodzona pozwem składa się kwota 139,72 zł, tytułem należności głównej niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki; kwota 5,82 zł, tytułem należności odsetek umownych, liczonych od następnego dnia po dacie cesji, tj. 13.04.2018r. do dnia poprzedzającego złożenie pozwu od kwoty należności głównej; kwota 54,87 zł, tytułem odsetek umownych i karnych, naliczonych przez zbywcę do dnia 1.03.2018r., zgodnie z postanowieniami umowy kredytu, w wysokości stopy procentowej właściwej dla kredytów przeterminowanych i postawionych w stan natychmiastowej wymagalności po okresie wypowiedzenia, stanowiące każdorazowo czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa ponad kwotę 139,72 zł, przyznała, że zawarła z T. w W. umowę pożyczki w kwocie 3150,19 zł, którą miała spłacać w ratach miesięcznych po 52,90 zł. Zarzuciła, że nie zostało jej doręczone wypowiedzenie umowy pożyczki ani przesądowe wezwanie do spłaty zadłużenia, co skutkowało brakiem reakcji pozwanej na wezwanie. Na rozprawie w dniu 12 marca 2019r. pełn. pozwanej wniósł jak w sprzeciwie, o oddalenie kosztów ubocznych, ponieważ wezwanie do zapłaty nie zostało pozwanej doręczone, nie mogła więc zapłacić w wyznaczonym terminie, choć nie kwestionuje długu.

W piśmie procesowym z dnia 25.02.2019r. strona powodowa podniosła, że zawiadomił pozwaną o cesji wierzytelności z jednoczesnym wezwaniem do spłaty zadłużenia listem zwykłym za pośrednictwem poczty polskiej, w związku z tym nie ma potwierdzenia nadania ani odbioru przesyłki. Z ostrożności procesowej wskazał, że niedoręczenie w.w. dokumentów pozostaje bez wpływu na ważność zawartej umowy cesji czy też zasadność roszczenia powoda. Odnośnie braku wypowiedzenia umowy przez pożyczkodawcę podniósł, że umowa pożyczki zawarta przez pozwaną miała charakter umowy terminowej z określonym czasem obowiązywania 60 tygodni. Pozwana powinna zwrócić pożyczkę w umówionym terminie wraz z oprocentowaniem, prowizją i opłatą za usługę terenowej obsługi pożyczki.

Stan faktyczny:

W dniu 20.10.2015r. pozwana zawarła z T. w W. umowę pożyczki gotówkowej w kwocie 1500 zł, zobowiązując się do spłaty kwoty 3150,19 zł, w tym wynagrodzenie za obsługę pożyczki w domu w kwocie 1560,60 zł i odsetki w kwocie 89,59 zł – w 60 tygodniowych ratach po 52,80 zł.

Dowód: umowa pożyczki (k-19v.), Aneks (k-20), Regulamin pożyczek (k-20v.-21), zestawienie kwot spłaconych (k-56-62).

Na podstawie umowy z dnia 13.04.2018r. strona powodowa nabyła od T. w W. wierzytelność wobec pozwanej z tytułu w.w. umowy pożyczki w kwocie 139,72 zł.

Dowód: umowa przelewy (k-8-9), wyciąg z listy dłużników (k-18)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 353§1 kc, zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno – gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego (art. 354§1 kc). Dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 kc). Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), a wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509§1 i 2 kc). Wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481§1 kc).

Odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie w stosunkach między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego (art. 471 kc). Dłużnik nie wykonuje zobowiązania, jeżeli przez swoje zachowanie nie doprowadzi do osiągnięcia przez wierzyciela określonej kontraktem korzyści. Ciężar dowodu istnienia przesłanek odpowiedzialności kontraktowej, w świetle art. 6 k.c., spoczywał na stronie powodowej, która swoje żądanie zapłaty oparła na dołączonej umowie pożyczki oraz umowie cesji wierzytelności.

W sytuacji, gdy zachowanie się dłużnika w wykonaniu zobowiązania ma polegać na daniu lub czynieniu, przeprowadzenie przez wierzyciela dowodu na fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie jest niemożliwe, to na pewno jest bardzo utrudnione. Dlatego w takich sytuacjach przyjmuje się, że to dłużnik, broniąc się przed zarzutem niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, powinien przedstawić dowód spełnienia świadczenia (art. 462 – 463 kc). W rozpoznawanej sprawie pozwana nie wykazała, że spełniła świadczenie zgodnie z w.w. umową, jak również nie wykazała, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (art. 471 kc w zw. z art. 6 kc).

Poza sporem było, że pozwaną łączyła z poprzednikiem prawnym powoda umowa pożyczki z dnia 20.10.2015r., na podstawie której pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty 3150,19 zł w 60 tygodniowych ratach po 52,80 zł.

Odnosząc się do zarzutów pozwanej, należało zgodzić się ze stanowiskiem powoda, że brak doręczenia wezwania do zapłaty pozostaje bez wpływu na zasadność żądania powoda, skoro termin zapłaty poszczególnych rat pożyczki wynikał z umowy, podobnie jak obowiązek zapłaty odsetek za opóźnienie.

Pozwana nie kwestionowała obowiązku zapłaty kwoty 139,72 zł, której powód domagał się tytułem należności głównej niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki. Poza tą kwotą zasądzono odsetki umowne przewidziane w § 7 umowy pożyczki, z ograniczeniem do wysokości odsetek maksymalnych (art. 481§2² kpc), tj. kwotę 5,82 zł, tytułem skapitalizowanych odsetek umownych, liczonych przez powoda od następnego dnia po dacie cesji do dnia poprzedzającego złożenie pozwu od kwoty należności głównej; i kwotę 23,74 zł, tytułem odsetek umownych, naliczonych od kwoty 139,72 zł od dnia 13.12.2016r. do dnia 1.03.2018r. W pozostałym zakresie co do skapitalizowanych odsetek umownych brak było podstaw do zasądzenia dalszej kwoty, skoro powód nie wyjaśnił podstawy faktycznej prawnej zakresie żądania wyższej kwoty.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów i art. 720§1 kc, orzeczono, jak w pkt I i II wyroku.

Orzeczenie w pkt III wyroku oparto na przepisie art. 100 zd. 1 kpc. Koszty procesu zostały stosunkowo rozdzielone, zgodnie z wynikiem procesu, który powód wygrał w 85 %, i poniósł koszty w kwocie 137 zł, w tym opłata sądowa od pozwu (30 zł), wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym, w stawce minimalnej (90 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Zgodnie z wynikiem procesu, pozwana obciążają koszty do wysokości 116,45 zł (85 %).